

Letnik 29, številka 3-4/2013

vode pocitka

revija za **evangelijsko duhovnost**

SOLI DEO GLORIA

Vode počitka

kazalo

UVODOMA	4	Greh ... Kakšen privilegij!
NORMALNO	6	Verniki Apostolskih del so bili katoliki
BISTVENO	12	Ali ti gori srce?
ODLOČILNO	16	Njena prava odločitev
RAZLOŽENO	24	Skrinja zaveza in shodni šotor
PREVIDNO	28	Ali vidim razločno in popolno?

ŠOKANTNO	34	Opeka
GANLJIVO	36	Mali gasilec
VEDOŽELJNO	38	Zakaj otroci hodijo po lužah?
POMLADANSKO	42	Odkrivamo darove Božje narave
STVARNO	46	Pesem nas je prebudila!
AKTUALNO	50	Podelitev Steletove nagrade in priznanj

Peter Golob,
urednik

**Greh je
najbližja
pot k
Bogu,
edino
grešnik
lahko
hodi
po njej.
Kakšen
privilegij!**

Ni cvetja brez trnja.
Ni trnja brez semen.
Ni semen brez življenja.
Ni življenja brez trpljenja.
Ni trpljenja brez trpečega.
Ni trpečega brez upanja.
Ni upanja brez rešitve.
Ni rešitve brez sočutja.
Ni sočutja brez bolečine.
Ni bolečine brez križa.
Ni križa brez sodbe.
Ni sodbe brez greha.
Ni greha brez grešnika.
Ni grešnika brez hrepenenja.
Ni hrepenenja brez upanja.
Ni upanja brez večnosti.
Ni večnosti brez ljubezni.
Ni ljubezni brez boja.
Ni boja brez krvi.
Ni krvi brez smrti.
Ni smrti brez pomladi.
Ni pomladi brez novega življenja.
Ni novega življenja brez čudeža.
Ni čudeža brez vere.
Ni vere brez obupa.
Ni obupa brez priznanja.
Ni priznanja brez poštenja.
Ni poštenja brez strahu.

Ni strahu brez sodnika.
Ni sodnika brez tožnika.
Ni tožnika brez kršitelja.
Ni kršitelja brez zagovornika.
Ni zagovornika brez prošnje.
Ni prošnje brez obžalovanja.
Ni obžalovanja brez tolažnika.
Ni tolažnika brez bolnika.
Ni bolnika brez bolezni.
Ni bolezni brez trpljenja.
Ni trpljenja brez potenja.
Ni potenja brez cilja.
Ni cilja brez tovarišije.
Ni tovarišije brez sožitja.
Ni sožitja brez bližine.
Ni bližine brez ran.
Ni ran brez sanj.
Ni sanj brez želja.
Ni želja brez krika duha.
Ni krika duha brez odmeva Boga.
In ni Boga, ki ne bi slišal pesmi
grešnika: »K tebi želim, moj Bog!«

Glej, Jezus Kristus, prijatelj grešnikov!
Ta sprejema grešnike in je z njimi.
Na svet je prišel, da bi jih rešil.
Med njimi pa sem prvi jaz.
Bog, bodi milostljiv meni grešniku!

dr. Daniel Brkič
 pastor Evangelijske cerkve »Dobrega
 pastirja« Novo mesto, superintendent
 Evangelijske Cerkve v Sloveniji in
 profesor na protestantski Teološki
 fakulteti Univerze v Zagrebu

Verniki Apostolskih del so bili katoliki

Ignacij Antiohijski, mučenec in učitelj edinosti Cerkve, rojen okoli leta 35, velja za apostolskega očeta. Doma je bil iz Antiohije, kjer so učence prvič imenovali »kristjani« (Apd 11,26). V mladih letih je videl apostola Petra in Pavla, bil pa je celo učenec apostola Janeza, ki ga je tudi postavil za škofa v Antiohiji. Njegov čas je bil

zelo primerljiv današnjemu času cerkvene razdeljenosti in krivoverstev. Ker so bili cerkveni očetje bližje izvoru in apostolom kot mi danes, pa se je modro od njih poučiti.

Zaradi nespoštovanja cerkvene avtoritete, sektaškega učenja in zametkov gnosticizma, novacionizma, ebionizma, adopcionizma, doketizma, sabelianizma, arianizma, modalizma ... je Ignacij Antiohijski napisal za mlado Cerkev mnoge poučne spise. Zagovarjal je edinost Cerkve v Kristusu in načelo »en Bog, en škof, ena Cerkev in ljubezni« in Božjo voljo,

ki se izraža v poslušnosti cerkveni avtoriteti. Škof pa je bil takrat isto kot danes pastor (duhovnik) Cerkve, ki se kot občestvo zbira v nekem kraju.

»Na škofa je treba gledati kot na Gospoda samega, kajti kdor spoštuje škofa, ga bo blagoslovil Bog, kdor pa kaj dela brez škofa ali pa tajno, služi hudiču.« Prav tako ni dovoljeval brez škofa niti krščevanja niti obhajanja Gospodove večerje. Učil je, da sta oltar in škof nerazdeljiva. Tudi do sektašev ni bil prizanesljiv, kajti Kristus ni razdeljen: **»Ne varajte se, bratje moji, če kdo sledi razkolniku, kraljestva Božjega ne bo nasledil.«** (Ignacij Antiohijski, Filipljanom 3).

Ignacij Antiohijski je bil tudi prvi, ki je v Cerkvi uporabil izraz

»katoliški« (katholikós). Znan je njegov izrek: **»Kjer je Kristus Jezus, tam je katoliška Cerkev.«** (Ignacij Antiohijski, Smirn. 8,2). Kaj je s tem mislil? Kaj to pomeni v odnosu do Cerkve, ki se je kasneje razdelila na več različnih Cerkev znotraj Cerkve?

Ali so vse Cerkve katoliške, ali pa je samo rimskokatoliška?

Izraz »katoliški« najdemo na mnogih mestih Nove zaveze, posebno izražen pa je v Apostolskih delih 9,31, kjer pravi: **»Cerkev (ἐκκλησία, ekklesia)** je tedaj **po vsej (καθ' ὅλης, kath holos)** Judeji, Galileji in Samariji živela v miru. Izgrajevala se je, napredovala v strahu Gospodovem ter rasla v tolažbi Svetega Duha.« Grška beseda »katoliški« ima zelo bogat pomen in pomeni **»celoten, nerazdeljen, univerzalen, vesoljen, obči, splošni, vsepovsod razširjen in prisoten«**. Zavedati se moramo, da je bila Cerkev takrat, ko je Luka v Apostolskih delih to zapisal, nerazdeljena, čeprav prisotna v različnih krajih. Ampak bila je naravnana na celoto. Cerkev je katoliška zato, ker je v njej navzoč Kristus, ki tudi ni razdeljen in je vsepovsod prisoten. **V to edinost so poklicani vsi ljudje, ki verujejo v Kristusa, kajti zunaj Cerkve, ki je vesoljni zakrament odrešenja, ni**

zveličanja. Kristusova Cerkev je znamenje navzočnosti Boga v svetu, ki pa se v vsaki kulturi narodov in ljudstev inkulturira na različne načine. Razcepljenost kristjanov Cerkev rani in jo ovira, da ne more uresničiti polnosti njej lastnega katolištva. Zato nas Kristus poziva k edinosti kristjanov in k ekumenskemu dialogu, saj je krst **po trinitaričnem obrazcu** (v ime Očeta in Sina in Svetega Duha) ekumenski zakrament in **neizbrisno zakramentalno znamenje**. Vedno gre za isti krst, le da ga Cerkev kot dar podeljuje na različne (ne drugačne!) načine. Naziv »rimskokatoliška Cerkev« je samo označba za eno od katoliških Cerkva, kajti pojem katoliške Cerkve je širši in **označuje celotno Kristusovo Cerkev kot popolno občestvo**.

Zaradi nastajanja ločin je znan Ignacijev stavek: **»Kjer je Kristus, tam je katoliška Cerkev!«** To pomeni, da je Kristus samo tam, kjer je nerazdeljena Cerkev, **kajti pravilno se veruje v Cerkvi in samo skupaj s**

celotno Cerkvijo (Henri de Lubac). Zato ima Cerkev za svojo označbo njene cerkvenosti štiri med seboj neločljivo povezane pridevke – ena, sveta, katoliška in apostolska – kar potrjuje tudi Nicejsko-carigrajska veroizpoved: »Verujem v enega Boga, Očeta vsemogočnega, Stvarnika nebes in zemlje ... **In eno, sveto, katoliško in apostolsko Cerkev** ...« Verovati, da je Cerkev »katoliška«, je neločljivo od vere v Boga Očeta, Sina in Svetega Duha. To je **edina** Kristusova Cerkev in samo Kristus je tisti, ki po Svetem Duhu daje svoji Cerkvi, da je ena, sveta, katoliška in apostolska. Samo vera je tista, ki more po Svetem Duhu prepoznati skrivnost edinosti Cerkve, zato se člen o Cerkvi neposredno navezuje na izpoved vere o Svetem Duhu. Kajti mi ne verujemo »v« eno, sveto, katoliško in apostolsko Cerkev, zato je v tem členu predlog »v« izpuščen, ker je pridržan samo za vero v Boga Očeta, Jezusa Kristusa in Svetega Duha. Kajti v Cerkev ne verujemo na tak način kot verujemo v

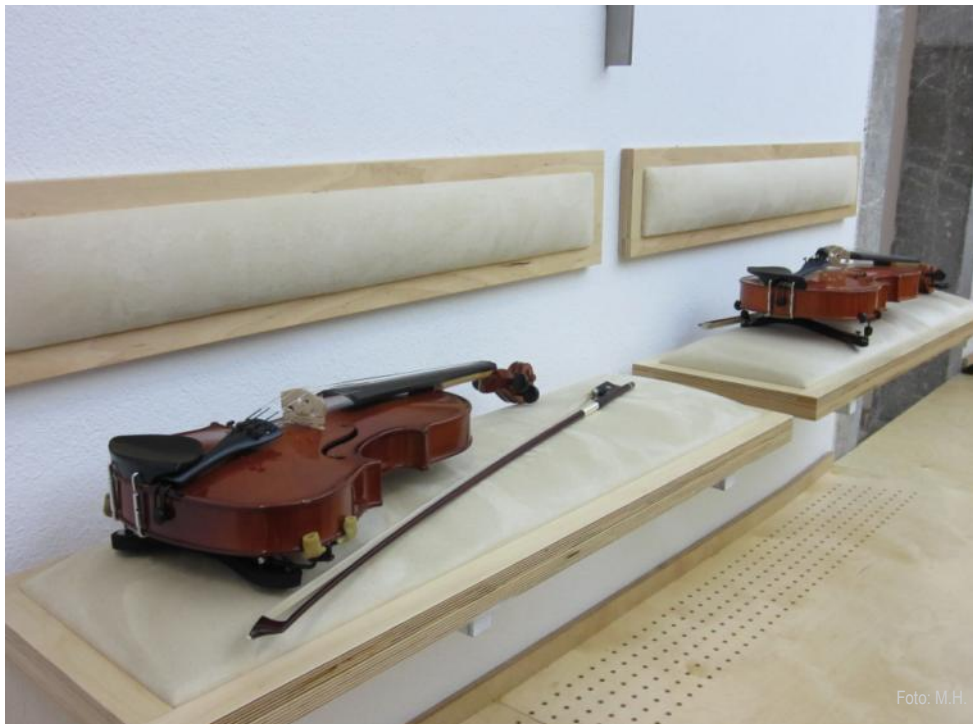

Foto: M.H

troedinega Boga, ki je edini razlog naše vere. Samo v povezavi s tem lahko pravilno razumemo znani Ciprijanov stavek iz 2. stoletja: **»Nihče ne more imeti Boga za Očeta, če nima Cerkve za mater.«**

Ignacij Antiohijski je bil okoli leta 107 vržen med divje zveri v Flavijanovem amfiteatru v Rimu. Le kdo se ne bi dal poučiti od tako zvestega Jezusovega učenca in škofa?

Nauk o celokupni Kristusovi Cerkvi pa je še dodatno učvrstil Pacijan iz Barcelone (310-391), saj so se delitve znotraj Cerkve množile, s tem pa tudi nevarna učenja. Znana je njegova izjava: **»Moje ime je Kristjan, moj priimek pa je Katoliški.«** (Christianus mihi nomen est, Catholicus vero cognomen.) S tem je potrdil, da nihče ne more biti kristjan, če je ločen od katoliškosti Cerkve vseh opravičenih v Kristusu.

Več kot je bilo razdorov, bolj se je širila zavest o eni Cerkvi. Tudi danes je na svetu več tisoč pogubnih krščanskih sekt, zato moramo stalno paziti, da ne izgubimo svoje katoliškosti, naravnosti na celoto.

To ne pomeni, da gre za zlitje v eno in edino Cerkev, kajti Cerkev je ena po svojem izvoru in po svojem ustanovitelju, čeprav je raznolična. Vez edinosti je ljubezen, ki dela vse popolno. S tem je povezana izjava največjega cerkvenega očeta Avguščina: **»Samo Kristus in Cerkev sta celotni Kristus!«** Kristusa torej ne moremo ločiti od Cerkve, niti Cerkve od Kristusa.

Cerkev kot Kristusovo telo, kateri je Kristus glava, **je sestavljena iz vseh resnično spreobrnjenih kristjanov**, ki so naravnani na celoto, ne pa na razdeljenost. Ki gradijo, ne pa razdirajo. Ki spoštujejo avtoriteto Cerkve in niso samovoljni in samopašni. Ki so dialoški, ne pa nestrpni in polni sovražnega govora. V takšnih ni Kristusovega Duha, kajti

ljubezen je vez popolnosti. Glede na to lahko z gotovostjo trdimo, **da je bila Cerkev že na binkoštni dan v osnovi katoliška, ker je narava Svetega Duha takšna.**

Prav tako samo celokupna Cerkev ohranja Sveto pismo nedotaknjeno, ga pravilno razume in pravilno tolmači, ker ima Duha, ki je to Pismo tudi navdihnil. Celotna Cerkev je, vodena po Svetem Duhu, določila, katere knjige so kanonske in katere ne, ne pa posamezniki ali pa ločine. **Sveto pismo je skupni zaklad celotne Cerkve.** Zato so cerkveni očetje trdili, da so samo učitelji, ki so pod avtoriteto Cerkve, **resnične Kristusove ustrnice, samooklicani tolmači pa ne.**

Ne pozabimo, da mi toliko ne skrbimo za svoje odrešenje, kolikor hudič skrbi za našo pogubo. Zato je Kristus ustanovil Cerkev, ki je niti peklenska vrata ne morejo zrušiti, dokler je ena, sveta, katoliška in apostolska. Zato je tudi moje ime Kristjan, moj priimek pa je Katoliški.

**Hudič je kot pes na
verigi, ki straši in
ustvarja velik hrup
in strah, ampak
ugrizne samo tiste,
ki se mu preveč
približajo ...**

(JANEZ MARIJA VIANEJ)

Lea Brkič

evangeljska pastoralna delavka,
animatorka in moderatorka na
področju družbenih dejavnosti
Evangeljske Cerkve v Novem mestu

Ali ti gori srce?

*»In rekla sta drug drugemu: 'Ali ni najino srce gorelo v naju, ko nama je po poti govoril in odpiral Pisma?' Še tisto uro sta vstala in se vrnila v Jeruzalem ter našla zbrane enajstere in tiste, ki so bili z njimi.«
(Luka 24,32-33)*

Emavška učenca sta se na poti proti Emavsu srečala z Jezusom, čeprav

ga sprva nista prepoznala kot Vstalega. Videla sta ga, slišala sta njegov glas, z njim sta hodila in se z njim pogovarjala. O čem se je Jezus pogovarjal z njima?

Evangelist Luka pravi v 27. vrstici:

»Tedaj je začel z Mojzesom in vsemi preroki ter jima razlagal, kar je napisano o njem v vseh Pismih.«

Jezus ne govori o križanju, niti ne o vstajenju, skratka ne o dogodkih, ki so se ravnokar zgodili. Kljub temu govori o sebi in o tem, kar so že preroki napovedali o njem. Njuno pozornost skuša usmeriti na glavno osebo teh

dogodkov. Pričakovali bi, da bosta po njegovi razlagi učenca Jezusa vprašala, od kod on vse to ve, in ali je bil človek, ki so ga križali, res Mesija. Zanimivo je, da mu v nobeni razlagi nista nasprotovala. Niti nista rekla: »Ne verjameva temu, o čemer govoriš.« Namreč učenci niso verjeli ženam, ki so jim povedale, da je Jezus vstal. Očitno je bil zanj zanimiv sopotnik, saj sta ga povabila v svoj dom, čeprav nista vedela, kdo je. Verjetno se jima je zdela njegova razlaga osupljiva. Kljub temu ga nista vprašala: »Kdo si ti?« Zakaj? Bila sta preveč zavzeta s problemi v zvezi z Jezusovim križanjem in vstajenjem.

Ko sta končno Jezusa prepoznala, je bilo njuno glavno vprašanje: »Ali ni najino srce gorelo ...?« To je bilo najpomembnejše vprašanje, ki kaže na pravilno izpraševanje njune vesti. Morda bi se mi tolkli po glavi in govorili: »Zakaj ga nisva takoj vprašala, kdo je in zakaj ga nisva vprašala, kako se je vse to dogajalo, da bi nama podrobno opisal potek teh

dogodkov?« Zdaj sta se zavedala, da sta bila v neposredni navzočnosti vstalega Gospoda in njuno srce bi res moralo goreti.

Vprašanje za nas: Ali naše srce gori ob Jezusovi navzočnosti? Ali naše srce gori, ko nam Jezus govori na različne načine, ko poslušamo Božjo besedo, ko smo v molitvi, ko ga slavimo? Tu ne gre za čustva, ko smo ob kaki lepi pesmi vzhičeni ali pa se po dobri molitvi bolje počutimo. Gre za to, da se zavedamo Jezusove resnične prisotnosti, ki je po svojem Duhu v skupnosti z nami, bodisi doma ali pa v cerkvi. Če bi se tega zavedali, potem bi naša srca lahko zares gorela.

Ko se pojavi v svetu neka znana oseba in jo ljudje lahko vidijo ali slišijo neposredno po televiziji ali s pomočjo drugih medijev, potem mnogim gorijo srca: na športnih stadionih, v koncertnih dvoranah, ob podelitvah oskarjev. Ljudje so vzhičeni, skačejo, plešejo, kričijo, žvižgajo in na vse

mogoče načine izražajo to, kar se dogaja v njihovi notranjosti, torej ogenj src. Mi pa velikokrat pravimo, da ni Božje prisotnosti na bogoslužju. Če imam oseben in pristen odnos z Gospodom Jezusom, potem mora v meni srce goreti ob Božji navzočnosti, ki jo čutim v sebi, ne glede na to, ali drugi čutijo enako ali pa ne.

Gospod nam govori na različne načine: po Božji besedi, v pesmih, po molitvah in pričevanjih drugih ... Ali nam ob tem gori srce, ali pa to doživljamo kot nekaj, kar je zgolj človeški proizvod? Če bi nam srce gorelo, potem ne bi bilo težko služiti Bogu z veseljem in v svobodi duha. Potem to ne bi bila prisila, ampak svobodna odločitev srca. Ali jemljemo bogoslužja kot nekaj, kar pač mora biti po tradiciji, kot nekaj utečenega, ali pa nam pomeni vsako bogoslužje novo srečanje z vstalim Gospodom Jezusom? Isto velja za čas, ki ga preživimo v molitvi in ob branju Svetega pisma, ali pa ob poslušanju krščanske glasbe.

Emavška učenca verjetno nista več imela priložnosti biti tako blizu Jezusa kot sta bila takrat, ko je hodil z njima. Nista v celoti izkoristila priložnosti, ki jima je bila ponujena, da bi uživala v spoznanju, da je Jezus živ. Ali bomo tudi mi izgubljali priložnosti, ko nam Bog govori in kaže svojo veličino, mi pa svojo pozornost usmerjamo v druge stvari, ki ni nujno, da so grešne? Predstavljajmo si, da pride čas preganjanja. Ne bi bilo možno slišati Božje besede, niti je brati, ker bi bili ob vse. Ali se ne bi takrat spomnili, kako nam je bilo lepo, ko smo imeli možnost poslušati Božjo besedo, jo prebirati in biti v skupnosti z občestvom Cerkve?

Morda kdaj pomislimo, da smo na slabšem kot sta bila emavška učenca, ker nismo tako blizu Jezusu kot sta bila onadva. Vendar smo na boljšem, ker je Jezus vedno z nami po svojem Svetem Duhu. Zato naj nam že ob tem spoznanju srce zagori. Naj zagori naše srce že ob sami omembi imena Jezus!

Marija Barborič

evangeljska pastoralna delavka in
voditeljica molitvene skupine v
Evangeljski Cerkvi v Novem mestu

Njena prava odločitev

Bil je mož po imenu Elkana iz Efrajmskega pogorja. Imel je dve ženi (b igamija in poligamija sta bili kot poganski zakonski navadi v Palestini približno 1000 let p. n. š. običajni, op. ured.); eni je bilo ime Ana, drugi je bilo ime Penina. Penina je imela otroke, Ana pa ni mogla imeti otrok. Bila je neplodna in to je bila njena velika bolečina. Leto za letom je mož

Elkana z vso družino hodil molit in darovat Bogu v Šilu. » *Mož je hodil leto za letom iz svojega mesta molit in darovat Gospodu nad vojskami v Šilu.*« (1 Sam 1,3)

V Šilu je bila v tistem času v Gospodovi hiši (v svetišču, op. ured.) Božja skrinja, ki je predstavljala Božjo prisotnost. Tam sta bila kot Gospodova duhovnika dva Elijeva sinova, Hofni in Pinhas. Sveto pismo govori, da sta bila ničvredneža, pokvarjena, brez strahu Božjega. Nista se bala Boga. Tudi njun oče Eli, ki je bil tudi duhovnik, jima je bil zelo

prizanesljiv, kompromisen, otopel, mlačen, ravnodušen. In čeprav je bilo duhovno stanje (danes bi rekli Cerkve) tako porazno, so vseeno hodili molit v Božjo hišo.

Leto za letom so hodili molit, tudi tisto leto. Nič se ne omenja, kaj so molili, zagotovo pa sta Ana in njen mož tukaj in tudi doma molila k Bogu, da bi dobila otroka. Vendar je Ana ostajala neplodna. Da bi bila njena žalost še hujša, je njena tekmica, druga žena Penina, rojevala kot po tekočem traku in jo še močno žalila. Penina je bila do nje zelo nesramna, celo pri Božji hiši jo je tako žalila, da je bila Ana tako žalostna in potrta zaradi vsega, da je izgubila celo apetit po hrani. Samo jokala je in ni več jedla. Ko je žalost in bolečina tako huda, da človek izgubi vsako željo po življenju, se mu upre celo hrana. Ana ni videla več nobenega smisla za življenje. Verjetno se še sama ni zavedala, da si je v bistvu želela umreti, da bi bilo konec te njene agonije.

Zakaj je bila Penina do nje tako nesramna in žaljiva? Morda zato, ker je bila Ana neplodna? Ne! Da Ana ni imela otroka, je bilo njej le v prid. Zakaj potem takšno sovrašтво do Ane? Poglejmo še eno podobno zgodbo, ki jo tudi omenja Sveto pismo. V 1. Mojzesovi knjigi v 16. poglavju se govori o nečem podobnem.

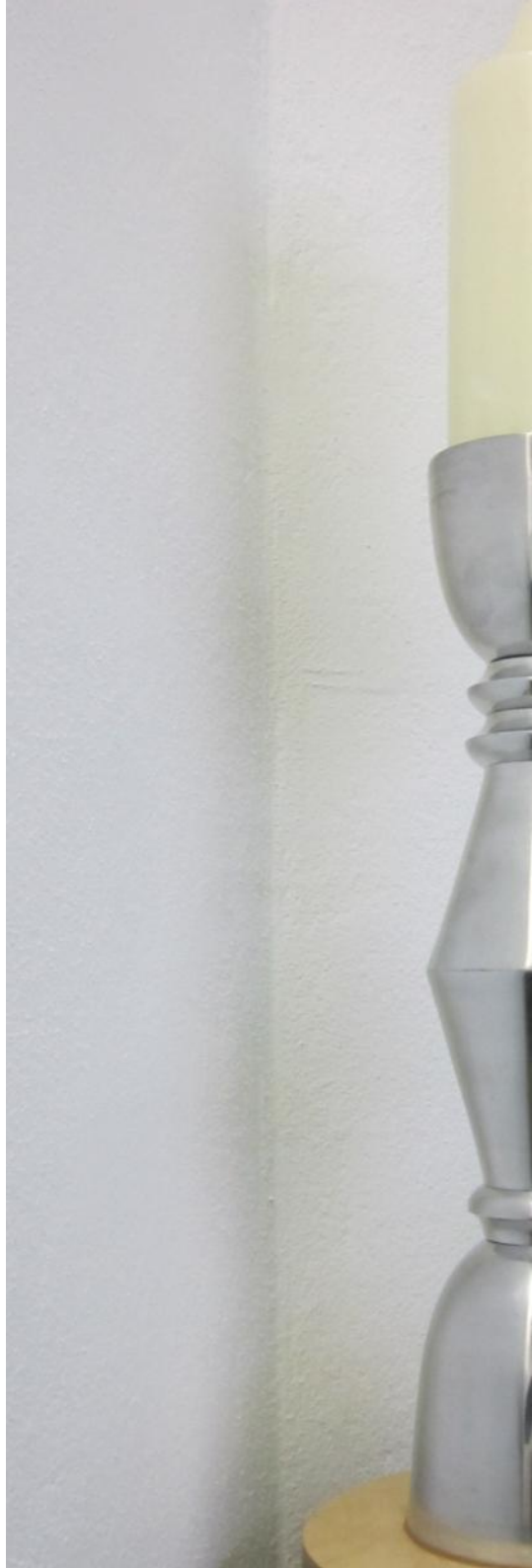
Abrahamova žena Sara je kljub Božji obljubi in desetletnemu čakanju še vedno bila neplodna. Ko je preteklo deset let njenega čakanja, je vzela svojo egiptovsko deklo in jo poslala možu, da bi po njej dobila otroka. Ko je dekla Hagara videla, da je spočela, da nosi Abrahamovega otroka, je začela zaničevati svojo gospodarico. Zakaj? V obeh primerih vidimo, kako sta Penina kot tudi Hagara kljub temu, da sta lahko rodili, zelo zaničevali, lahko bi rekli dobesedno sovražili svoji »teklici«.

Zakaj? Zakaj takšno zaničevanje? Odgovor nam dajeta peta in osma vrstica:

»Ani pa je [mož Elkana] žalosten dal le en delež, čeprav je Ano ljubil ...« (1 Sam 1,5)

»Njen mož Elkana pa ji je govoril: 'Ana, zakaj jokaš? Zakaj ne ješ? Zakaj je tvoje srce žalostno? Ali ti nisem jaz boljši kot deset sinov?'« (1 Sam 1,8)

Videli smo, da je Ana od žalosti nenehno jokala in nehala jesti. Človek, ki nenehno joče in niti ne je, začne izgubljati na lepoti. Pred očmi moža je usihala, venela. In to je Penino tako jezilo, da jo je tako zaničevala. Ker je videla moža Elkano, kako zelo ljubi Ano, kljub temu da je neplodna, da je nenehno žalostna, da usiha in izgublja na lepoti. Tudi Hagara je zaničevala Saro, ker je videla Saro ostarelo, uvelo, neplodno, vendar ljubljeno. Penina kot Hagara kljub temu, da sta lahko imeli otroke, nista mogli uničiti ljubezni, s katero je Abraham ljubil svojo ženo Saro in Elkana Ano. Človek, ki ni ljubljen, je najbolj nesrečno bitje, kljub temu da ima

družino, dom in vse ostalo.

Naenkrat je bilo Ani dovolj. Hotela je temu narediti konec, ker to ni bilo več življenje, le životarjenje. Bila je le še senca tiste stare Ane. V srcu je naredila odločitev. Ali je o tej odločitvi premišljevala že doma ali je bila to njena trenutna odločitev, ne vemo. Vemo le to, da se je Ana pravilno odločila. Pred sabo je imela dve izbiri: v srcu nositi grenkobo in jezo ali mir in veselje – smrt ali življenje. Ko so tako jedli, pili in se veselili, Ana pa je zraven sedela kot kup nesreče – ker je bila tako žalostna in obupana, da se ni mogla z njimi smejati in se veseliti in tudi vsa hrana, ki je bila pred njo se ji je upirala – se je naenkrat dvignila od mize in šla v Gospodovo hišo. Z bridkostjo v duši je molila h Gospodu in silno jokala.

Ste bili kdaj v takšni molitvi? Ste kdaj doživeli tako agonijo duše, morda v tajni kleti ali v Božji hiši, ko so usta ostala tiho, srce in duša pa samo ječala pred Bogom? Ko so vam solze

lile kot hudournik in če ste se bolj trudili, da bi jih zaustavili, da ne bi drugi opazili vaših solz, bolj so vam lile, in namesto besed se je slišalo le tiho ječanje in ste se počutili, kot da vam je duša stokrat prestreljena. Vemo, kajne, o čem govorim. Kdor tega ni doživel, ne more razumeti. Takšna molitev ni molitev ustnic ampak duše. In taka molitev je najbolj iskrena molitev. Vendar se pa tudi čuti, kdaj je taka molitev – molitev duše ali pa le igrana molitev.

Ko je Ana stopila pred Gospoda, se ni mogla več zadrževati. Vse, kar se je v njej leta in leta nabiralo, vsa žalost, razočaranje, nemoč, obup – je planilo na dan. Kot da se je utrgal jez. Nemočno je stala pred Gospodom in ječala nemih ust, le solze so ji lile, ne kapljale, ampak lile iz oči in močile njen od bridkosti usahli obraz. Nedaleč stran pa je duhovnik Eli sedel in jo opazoval in si seveda mislil svoje. Ko je dolgo tako molila, je pristopil Eli in jo grobo ogovoril, kajti vnaprej jo je že obsodil, da je pijana.

Zato ji je rekel: *»Doklej boš pijana? Strezni se od svojega vina!«* (vrstica 14)

Si lahko zamislimo njeno bolečino, njen obup in ob vsem tem takšne besede iz ust nekoga, od katerega bi najbolj pričakovali, da bi jo razumel in ji dal besede tolažbe in upanja. Kako bi mi na takšne besede reagirali? Kot Ana? Dvomim! Kajti še na veliko bolj blage besede smo reagirali primitivno, čustveno, užaljeno. S prizadetostjo. Kaj pa Ana? Strmim nad njeno ponižnostjo. Ni užaljeno planila nanj. S kakšno ponižnostjo in spoštovanjem mu je odgovorila! *»Ana je odgovorila: 'Ne, moj gospod! Žena potrtega duha sem. Vina in opojne pijače nisem pila, temveč sem svojo dušo izlila pred Gospodom. Ne imej svoje dekle za ničvrednico, kajti iz prevelike žalosti in bridkosti sem doslej govorila.'«* (1 Sam 1, 15-16)

Ana je naredila odločitev, ki je Bog čakal, da jo stori. Ko jo je Penina celo pri Božji hiši zopet žalila, Ana ni šla

več k možu tožiti, kaj se ji dogaja, niti mu izlivati svojo bolečino in iskati pri njem tolažbo, ampak to, kar smo prebrali – dvignila se je in odšla v Božjo hišo. Vedela je, če ji lahko kdo pomaga, je to edino Bog. Edini, ki razume njeno stisko, njeno bolečino.

S kakšno ponižnostjo je Ana molila! Kljub temu, da je leta in leta molila in čakala na odgovor, ni Boga krivila in obtoževala za svojo stisko, ne prigovarjala in tudi ne izsiljevala. V svoji molitvi ni Bogu govorila, kakšna krivica se ji dogaja in kako ji Penina greni življenje. Ne! Ona je le svojo dušo izlila pred Bogom in mu z vso ponižnostjo prinesla svojo prošnjo. Poglejmo njeno molitev, molitev obupanega, a hkrati tako ponižnega srca: *»Z bridkostjo v duši je molila h Gospodu in silno jokala. Naredila je zaobljubo in rekla: 'Gospod nad vojskami, če se boš hotel ozreti na stisko svoje dekle in se me boš spomnil in ne boš pozabil svoje dekletar boš dal svoji dekli potomca ...'«* (1 Sam 1,10-11)

»Če se boš hotel ozreti na stisko svoje dekle« – s takšno molitvijo je Ana dala priznanje Bogu, češ le ti si Bog, ti si velik, mogočen, jaz pa le majhno, nebogljeno, žalostno in obupano bitje, ki potrebuje tvojo pomoč. S svojo molitvijo mu je pustila svobodo, da Bog odgovori po svoji dobroti in modrosti. Ko je Ana izlila svojo bolečino in prinesla svojo molitev, je zaupala Gospodu, da jo je slišal in je odšla pomirjena domov. V njeno srce se je naselil mir in upanje. V srcu je vedela, Bog je slišal njeno molitev. *»In žena je šla svojo pot, jedla je in njen obraz ni bil več potrta.«* (1 Sam 1, 18)

Kakšna sprememba. Pred Gospoda je prišla žalostna, potrta, obupana, odšla pa pomirjena, polna upanja, celo njen usahljeni obraz je izžareval mir in zaupanje. Jedla je! Kdaj? Ko je videla, da je ozdravljena neplodnosti? Ne! Ko je svojo stisko izlila pred Gospoda, je šla svojo pot in jedla. In s tem je pokazala svojo vero in zaupanje.

*Pojte Gospodu
novo pesem*

Duhovne himne in pesmi za čaščenje

THE CELEBRATION HYMNAL

MUSIC
MUSIC

»On, ki zdravi potrte v srcu in obvezuje njihove rane ... Gospod podpira ponižne ... Gospodu so po volji takšni, ki se ga bojijo, ki pričakujejo njegovo dobroto.« (Ps 147,3.6.11) »Kajti tako govori Visoki in Vzvišeni, ki večno prebiva in je njegovo ime sveto. Na višavi in v svetišču prebivam, sem pa hkrati pri potrtem in ponižnem v duhu, da poživljam duha ponižnim, da poživljam duha potrtem.« (Iz 57,15)

Zanimivo, da je niti Eli ni spraševal, kaj je razlog tako velike žalosti in tudi ona mu ni razlagala. Povedala mu je le, da je svojo dušo izlila pred Gospodom. Tako zelo je zaupala, da je Bog slišal njeno molitev in tudi sam duhovnik Eli je zaupal, da je Bog slišal tako iskreno molitev, zato niti Ana ni prosila Elija, naj še on moli zanjo in njeno potrebo, niti Eli je ni vprašal, če naj še on moli zanjo.

Je Bog odgovoril na to njeno molitev? Dobila je več, kot je prosila in pričakovala. Prosila je za enega

otroka, Bog pa jo je obdaril s šestimi. Bog si je izbral Sarinega otroka in tudi Aninega otroka. Zakaj? Porajal se je v solzah in agoniji duše. Ani se verjetno še sanjalo ni, kaj se poraja. Da se bo iz te njene agonije rodil prerok Izraela. Se počutiš kot Ana? Je tudi tvoje srce potrto, obupano? Moliš in moliš, pa ni odgovora? Kot da je nebo tiho. Iščeš tolažbo, razumevanje, pomoč in rešitev pri ljudeh, bratih in sestrah, duhovniku, morda pri starših, prijatelju, možu ali ženi, otroku? Se počutiš, kot da te nihče ne razume in ti je samo še huje? Žalost, bolečina, obup pa je vsak dan večji. Ne vidiš več izhoda? Nimaš več želje po življenju? Ne poznaš več radosti, le solze žalosti? Morda ti je srce že od same bridkosti toliko otopelo, da še jokati ne moreš več? Prosim te, stori to, kar je storila Ana. Bog je zvest in na tako molitev, molitev duše, zagotovo odgovori.

*»Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi in jaz vam bom dal počitek.«
Mt 11,28*

Skrinja zaveze in shodni šotor

Človek se že od nekdaj trudi biti redoljuben in pospravlja stvari na določena mesta, med drugim v omare, posode, torbe in še bi lahko naštevali, vse to z razlogom urejenosti in ohranjanja vrednosti.

Obstajajo pa tudi škatle oz. trezorji, v katerih imamo lahko spravljene dragocenosti, kot so denar ali drugi pomembni dokumenti, za katere ne želimo, da bi se izgubili. Nekaj tega se lahko šteje tudi v družinsko dediščino, ponavadi so to predmeti, dokumenti, listine, ki se lahko že več rodov dedujejo. Shranjeni predmeti lahko pomenijo naložbo za varno prihodnost, enako pa tudi dokumentirajo prehojeno pot skozi zgodovino in izvor

posameznika ali rodovine. Svetovno znane plemiške družine imajo ponavadi zanimive zapise v zvezi z njihovim rodovnikom in dragocene zbirke predmetov, ki jih spominjajo na prehojeno pot njihovih prednikov.

Vendar tudi kristjani v tem pogledu nismo drugačni. Starozavezno ljudstvo Izrael, ki ga je vodil Mojzes, ko so odšli iz egiptovskega suženjstva po poti skozi puščavo v obljubljeni deželo, je tudi dobilo navodila za izdelavo posebne spominske skrinje. Po navodilih, ki jih je Mojzes prejel od Boga, je bila izdelana skrinja zaveze.

Bolj kot izgled nas vedno zanima vsebina, oziroma tisto, kar je notri.

»V skrinjo pa deni pričevanje, ki ti ga bom dal!«

(2 Mz 25, 16)

Pričevanje izraelskemu ljudstvu sta bili dve kamniti tabli desetih zapovedi, mana in Aronova palica. Kakšno simboliko lahko izluščimo iz tega?

Razmišljajmo čisto preprosto:

- Kamniti tabli z desetimi Božjimi zapovedmi – vklesane v kamen, da bi jih ljudstvo pomnilo in se ravnalo po njih – trajen dokument.

- Mana – spomin na trenutke, ko je Bog hranil izraelsko ljudstvo v puščavi, takrat ko svoje hrane niso več imeli. In je znak, da je Jezus živi kruh iz nebes.

- Aronova palica, ki je ozelenela v znak pričevanja, da je Bog zvest poslušnim in je znamenje Jezusovega vstajenja od mrtvih .

To je zapuščina, ki jo je izraelsko ljudstvo vedno nosilo s sabo v skrinji zaveze in bolj kot sama skrinja ima sporočilo in vrednost njena notranjost, vsebina. Ta vsebina je pričevanje izraelskemu ljudstvu na njihovih poteh, da bi se vedno spominjali, kako jih je Bog vodil. To so bili zgolj snovni spomini. Vendar ti so bili

pomembni le tistim, ki so bili priče dogodkov in takrat navzoči. Mlajšim pa je vse to mogoče predstavljalo le muzejsko zbirko.

Do skrinje zaveze niso imeli vsi dostopa in še tisti, ki ga je imel, ga ni imel vsakič, ko bi si to želel. Skrinja zaveze je bila namreč dostopna samo levitom (duhovščini) in tudi za njih so veljala določena pravila.

Shodni šotor je Mojzes vedno postavil nekoliko izven tabora, in kadar je odhajal na posvet k Bogu v shodni šotor, so ga spremljali pogledi Izraelcev, ko je šel mimo njih. V znamenje Božje prisotnosti se je nad shodni šotor spustil oblačni steber.

Tudi to jih je opominjalo, da niso sami, da je z njimi Bog, ki si jih je izbral za svoje ljudstvo in jih spremlja na poti v obljubljeni deželo. Tudi takrat, ko so odhajali na boj, so jemali skrinjo zaveze s sabo, kajti to jim je bilo zagotovilo za zmago – vedno navzoča Božja prisotnost.

Izraelci so naposled le prišli do obljubljene dežele. Tam so postavili tempelj in vanj skrinjo zaveze. Še vedno je bila zastrta z zagrinjalom in leviti so opravljali spravne daritve zase in za ljudstvo.

Prišel je trenutek, ko je Jezus enkrat za vselej dokončal daritve in dosegel spravo za vse nas. Ob njegovi smrti se je debelo zagrinjalo, ki je ločevalo dostop do skrinje zaveze, pretrgalo od vrha do tal na dvoje. Simbolično to pomeni prost dostop vsakega posameznika do t. i. najsvetejšega in v Božjo prisotnost.

Za skrinjo zaveze se je v kasnejši burni zgodovini izraelskega ljudstva izgubila vsaka sled. Kristjanom, tistim torej, ki so Jezusa Kristusa prepoznali kot Mesijo in naposled tudi sprejeli vest o vstajenju od mrtvih, je prav to postalo za njih nova vsebina

skrinje zaveze, njihov nov pomnik. Simbolično je zunanje znamenje postal križ. Novozavezno pričevanje pa ni položeno v skrinjo zaveze, ampak v srca tistih, ki Jezusa Kristusa križanega in od mrtvih vstalega poznajo kot svojega osebnega odrešenika. Življenja teh so pričevanje ostalim.

Tisti, ki ne gledajo samo z očmi, temveč tudi s srcem vere in so pripravljeni sprejeti izziv, se pridružujejo veliki družini in postajajo pravni nasledniki in dediči velike zapuščine, ki jo je Bog Oče po Sinu Jezusu Kristusu zapustil človeku. Ta velika zapuščina ni več shranjena v skrinji zaveze, ampak ima mesto v srcu posameznika, ki se prostovoljno odloča za življenje. Namesto shodnega šotora, ki ga je uporabljal Mojzes, prihajamo v Cerkev, kjer je govorjena Božja beseda pripravljena, da okrepi vsako dušo in da duhovno rast novim rodovom, ki prihajajo.

Jernej Narat

Ali vidim razločno in popolno?

Prispeli so v Betsajdo in pripeljali so mu slepega ter ga prosili, da bi se ga dotaknil. Prijel je slepega za roko in ga povedel iz vasi. Nato mu je s slino omočil oči (dobesedno mu je pljunil na oči), položil nanj roke in ga vprašal: »Vidiš kaj?« Ta se je ozrl kvišku in rekel: »Vidim ljudi, kakor da bi okrog hodila drevesa.« Nato mu je ponovno položil roke na oči in slepi je spregledal. Ozdravel je in vse razločno videl. In poslal ga je domov z naročilom: »V vas nikar ne hodi!« (Mr 8,22-26)

V Betsajdi, v »hiši ribolova«, v Petrovem rojstnem kraju, je živel slepi mož, ki so ga pripeljali k Jezusu. V stari zavezi so se dogajale celo obuditve od mrtvih, a spregled slepih je bil rezerviran samo za Mesijo. **To je**

bil mesijanski znak. »Samo Gospod odpira oči slepim ...« (Ps 146,8; 2 Mz 4,11) To potrjuje tudi prerok Izaija, ki napoveduje prihod Mesije z besedami: »Duh Gospodov je nad menoj, ker me je mazilil, da prinesem blagovest ... in oznanim jetnikom prostost in slepim vid ...« (Iz 61) Zato ni čudno, da so farizeji zagnali tak vik in krik, ko je Jezus ozdravil sleporojenega (Jn 9). To so smatrali za bogoskrunstvo in sramotenje Boga. Kadarkoli se je Jezus predstavil kot »Jaz sem« (ego eimi), so ga hoteli kamnati, kajti po njihovem tak naziv pripada samo Gospodu Bogu, ki se je razodel kot »Jaz sem, ki sem!« (ehje ašer ehje). **Tako bi farizeji po Pismu ubili celo Boga!** Ko pride Pismo v roke fanatikov, v njegovem imenu ubijajo. Prebrane vrstice predstavljajo **nenavaden dvostopenjski čudež.** Opiše ga samo evangelist Marko. Na nek način nas ta dogodek osuplja: Zakaj je Jezus slepega povedel iz vasi? Zakaj je uporabil svojo slino? Zakaj slepi ni takoj spregledal, ampak

šele postopoma v fazah? Zakaj je Jezus ozdravljenemu naročil, naj se ne vrača v vas?

Jezus je slepega najprej izpeljal iz mesta, ker je šlo za Betsajdo, mesto nevere. Ni hotel zbudjati pozornosti s čudežem, kajti za Betsajdo je veljalo: »Tedaj je začel grajati mesta, v katerih se je zgodilo največ njegovih mogočnih del, ker se niso spreobrnila: Gorje ti, Horazin! **Gorje ti, Betsajda!** Gorje ti, Kafarnaum! ... Če bi se to zgodilo v Tiru in Sidonu (kjer so živeli pogani!), bi se že zdavnaj spokorila v raševini in pepelu.« (Mt 11,20-23)

Da ljudje pljuvajo po tleh, je zelo neolikano, da pa Jezus pljune na njegove oči, pa je skorajda ogabno in nesramno. Zakaj je Jezus to naredil? V tistem času so v ljudskem zdravilstvu verjeli, da ima slina, posebno prvorojenca, magično zdravilno moč, zato so farizeji to strogo prepovedali. Posebno še, če je bila sobota, kajti vsako pljuvanje je predstavljalo nepotrebno delo, toliko bolj, če je slina padla na tla in je s tem

nastalo blato. Zato je Jezus tudi sleporojenemu namazal oči s takšnim blatom (Jn 9,6), s čimer je kljuboval farizejem in izzival njihovo občutljivost. Po drugi strani pa je bilo za jude pljuvanje znak sramote in obsodbe. O tem beremo v Mojzesovih knjigah (3 Mz 15,8; 4 Mz 12,14). To dokazuje tudi Razodetje 3,16, kjer pravi za Cerkev v Laodikeji, da bo izpljunjena iz ust, ker ni ne vroča ne mrzla, ampak mlačna. Da je bilo pljuvanje znak zasramovanja, potrjuje tudi Evangelij po Mateju 27,30, kjer govori o vojakih, ki so pljuvali v Jezusa in ga sramotili, preden je bil križan. **Jezus ni pljunil na slepca, ampak na slepoto.**

Še bolj kot Jezusovo pljuvanje je nenavadno to, da je Jezus po vsem tem slepega vprašal: »**Vidiš kaj?**« Zdi se, kot da bi ga s tem hotel vprašati: »Ali sploh čudež deluje?« Upravičeno lahko pomislimo: »Jezus, a ti nisi pravi Bog od pravega Boga? So zate čudeži pretežki? Si izgubil svojo moč? Jezus, poglej, ljudje verujejo vate,

sicer slepega ne bi pripeljali k tebi, kaj pa je s tvojo vero?» Kot da je Jezus preverjal samega sebe. »Jezus, a stvar zavlačuješ in s tem pridobivaš na času? Si zaskrbljen zaradi neuspeha? Si se znašel v škripcih?«

Morate vedeti, da je evangelist Marko prvi, ki se je lotil napisati evangelij.

Zato je njegov opis Božjega kraljestva in Jezusa drugačen. Opisuje ga kot človeka, kateremu kot da je spodletelo. Jezus še ni natančno razložen in opisan. Ni še jasno, kdo pravzaprav Jezus je. Markov evangelij je zavit v skrivnost, kar celo sam Jezus poudarja. **Bralec je lahko upravičeno kritičen do takšnega Jezusa.** Sploh pa, če ne pozna ozadja, sobesedila.

Zato sledi vrh evangelija in drastični preobrat šele po Jezusovi ozdravitvi slepega. Marko je zapisal: »**Nato** ... je Jezus med potjo učence spraševal: **»Kaj pravijo ljudje, kdo sem?«** ... In vprašal jih je: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« Peter mu je odgovoril in rekel:

»Ti si Mesija (Kristus, Maziljenec)«.

Strogo jim je prepovedal, da bi to komu povedali.« (Mr 8,27-30) Kako je Peter prišel do zaključka, da je Jezus v bistvu Mesija? **Videl je namreč Jezusovo ozdravitev slepega, na kar je imel pravico samo Bog.** To

je bilo rezervirano samo za Boga. Markov evangelij ima dva takšna vrhova. Prvi je Petrova izpoved, ki potrди, da je Jezus Kristus. (8,29) Nato pa evangelij stopnjuje in doživi vrhunec v drugem vrhu z izjavo rimskega stotnika, ki glede križanega

Jezusa pravi: »**Resnično, ta človek je bil Božji Sin.**« (15,39) Zdaj to še toliko bolj drži, ker takšno priznanje izreče tudi predstavnik poganskega ljudstva. **S tem Marko naglasi, da je Jezus Mesija, tako za Jude kot za pogane.**

Ta odlomek o čudežu postopne ozdravitve slepega nima nobene zveze z učenjem t. i. **pogubnega in nevarnega nauka evangelija prosperitete** (uspeha, sreče in blaginje), čeprav mnogi v njem vidijo osnovo za to. Tak krivoverni nauk

zveni mikavno in privlačno, saj govori o razcvetu in uspehu na vseh področjih življenja. V resnici pa je to samo za površinske in površne vernike, ki živijo iz spektaklov in karnevalov. Takšni opeharjeni verniki končajo v frustracijah, potrti, ogoljufani in v odpadu od vere. Kajti evangelij, iztrgan iz konteksta, obljublja v imenu Boga nekaj, česar ni. Zato moramo vedeti, zakaj nekaj piše in zakaj je Jezus nekaj naredil, ali pa rekel. Pristaši prosperitete pravijo: »Ti samo veruj in kasneje boš postopoma od Gospoda tudi sprejel. To ti pripada, v paketu, skupaj z Jezusom. Ti imaš pravico to zahtevati!« V resnici pa evangelist Marko na tem mestu **govori o razvoju, o fazah spoznanja, kdo Jezus je, ne pa o receptu postopne in zaporedne ozdravitve.** Ozdravitev slepega je mesijanski znak, napovedan že v stari zavezi, ne pa nauk o evangeliju prosperitete. Žal pa neuki preračunljivci zavajajo in manipulirajo iskrene in poštene, a naivne ljudi, za dosego svojih umazanih interesov.

Takšnih šarlatanov se je treba izogibati.

Nato beremo, da se je bolnik ozrl kvišku, pogledal gor in preveril, ali vidi, nakar sledi njegov odziv: »**Vidim ljudi, kakor da bi okrog hodila drevesa.**« Torej: »Vidim, ampak tako nejasno in nerazločno, da ljudi ne morem razlikovati od dreves.« Zakaj sploh Jezus to sprašuje, saj je vedel, da slepi še ne vidi.

Ali hoče Jezus sodelovanje ali pa mu je spodletelo, ker mu ni v prvem poskusu uspelo? **Ni pomanjkanja v Jezusu, ampak v nas.** Evangelist Marko s tem dvostopenjskim čudežem nazorno ponazori postopno razumevanje, dojetanje in sprejemanje vere, razvoj duhovne rasti. Najprej pride v naše oči srca svetloba evangelija, a je slika še vedno nejasna. (1 Kor 13,9-12) Zato Jezus učence pred tem dogodkom sprašuje: »Oči imate, pa ne vidite?« (Mr 8,18) In spet takoj ponovi: »Mar še vedno ne uvidite?« (Mr 8,21) Govoril je o

kvasu, oni pa so mislili, da govori o kruhu in so se med seboj menili, da nimajo kruha.

Ko sprejmeš Jezusa, ki je luč sveta, je normalno, da ne razumeš. Boj pa se tistih, ki so prepričani, da Sveto pismo razumejo in da vse jasno vidijo. In pomiluj tiste, ki bi morali že odrasti, pa še vedno ne vidijo pravilno. Kajti zdrav kristjan stalno raste v globino. Ima nova spoznanja, ostrejšo sliko in jasnejšo podobo Boga in bližnjega. To nas varuje pred zadostnostjo in povprečnostjo. **Vse, kar smo mislili in govorili o Bogu poprej, ni napačno, niti ni grešno. Tega ni treba zavreči, niti se tega sramovati.** Dogaja se samo to, da zdaj končno dojemamo, da je Bog dosti več kot naše umevanje, znanje, predstave, navade, utečeno verovanje, prepričanje, ocene in naše sodbe. **Da je Bog, ki je svetla skrivnost, za nas neomejen, presežen in nedosežen, a ravno zaradi tega edini pravi Bog, ki presega naša izkustva, zavest, znanje in vse, kar je naravno in zemeljsko.**

Evangelist Marko naglaša, da je Jezus prišel zato, da trpi in umre na križu. Učenci pa niso razumeli, da je Jezus Mesija. Moramo spregledati, in to postopoma, tako kot ozdravljeni slepi človek, sicer bomo videli ljudi kakor drevesa in širili napačne, nepopolne in lažne informacije. **Kajti skrivljene slike in predstave o Jezusu in bližnjih hitro postanejo krivoverne ideje.** Kako bomo druge navdušili za Jezusa, če ga sami ne vidimo razločno in jasno?

Slepi iz Betsajde je ozdravel. Poudarjeno je, **da je vse razločno videl**, ne pa le delno. Jezus ga je poslal domov, naj se domači veselijo z njim, v vas pa naj ne hodi. Zakaj? Običajno nam lahko drugi ukradejo veselje in navdušenje. Pokvarijo našo sliko o Jezusu in bližnjih. **Zato je pomembno, s kom se družimo.** Z neverujočimi se moramo družiti, da jim oznanjamo Jezusa. V vasi pa je veliko svetohlincev in pobožnežev, ki Jezusa odklanjajo in vsiljujejo **svojo subjektivno sliko o njem in bližnjih.**

Tak Jezus pa je sektaški, ločen od celokupne Cerkve, plitek in pomanjšan. To je Jezus majhnega in zaprtega kroga samooklicanih pobožnjakarjev, ki se razglašajo za edinozveličavne. Običajno gre pri takšni veri za navdušenje, za čutnost (**senzualnost**), ali pa za razburljiv spektakel (**senzacionalnost**), namesto da bi šlo za nedoumljivo skrivnostnost (**misterioznost**). Takšni vidijo okoli sebe nerazločno; ljudi, kakor da bi okrog hodila drevesa. Vidijo nepopolno Cerkev, pastorja, pridige, brate in sestre v cerkvi, pa tudi svet in soljudi vidijo nejasno.

Običajno naredimo največjo napako, ker od novih spreobrnjenecv preveč pričakujemo. Zahtevamo, da vidijo celo več in bolj pravilno kot mi. Do njih smo nepošteni, zase pa najdemo opravičila. Jezus pa raje vpraša: »Ali vidiš?« Potem pa se dotika bolnih oči, dokler ne vidimo razločno in popolno.

dr. Daniel Brkič

OPEKA

Mlad in uspešen poslovnež se je malo prehitro vozil po ulici s svojim novim jaguarjem. Ves čas je gledal, če bo kje izza kakšnega parkiranega avtomobila skočil kakšen otrok, zato je vsakič, ko je mislil, da je kaj opazil, malo upočasnil. Medtem ko je vozil, ni

Foto: M.H.

bilo nikjer videti nobenega otroka. Kar naenkrat pa je v jaguarjeva stranska vrata priletela opeka.

V trenutku je ustavil in se zapeljal nazaj do mesta dogodka. Jazen je skočil iz avta, zgrabil najbližjega otroka in ga med kričanjem spraševal:

»Kaj je bilo to? Kdo si ti? Kaj pa počneš? To je čisto nov avto in škoda, ki si jo povzročil, bo zahtevala veliko denarja. Zakaj si to storil?«

Fant se je opravičeval: »Prosim, gospod, prosim. Žal mi je, ampak nisem imel izbire. Opeko sem zalučal, ker se nihče ni želel ustaviti ...« S solzami v očeh in na obrazu je deček pokazal na mesto, ki je bilo poleg parkiranega avtomobila. »Za mojega brata gre,« je rekel. »Zapeljal je iz pločnika, padel iz vozička, jaz pa ga ne morem dvigniti.«

Ihteč je prosil presunjenega poslovneža: »Bi mi, prosim, pomagali spraviti ga nazaj na voziček? Poškodovan je in pretežak zame.«

Ganjen, bolj kot si lahko predstavljamo, je voznik skušal hitro pogoltniti cmok, ki ga je imel v grlu. Naglo je dvignil hendikepiranega fanta in ga posadil nazaj v invalidski voziček. Z bombažnim robčkom mu je obrisal sveže rane in odrgnine.

Situacija se je tako rešila in umirila. »Hvala vam in naj vas Bog blagoslovi,« je hvaležen otrok rekel neznanцу.

Le pretresen je lahko opazoval fanta, ki je odpeljal svojega brata na vozičku proti domu. Poslovnež je šel počasi proti jaguarju.

Škoda je bila zelo opazna, ampak voznik se je odločil, da nikoli ne bo popravil poškodovanih stranskih vrat. Pustil jih je kot so v spomin na naslednje sporočilo:

»NE POJDITE SKOZI ŽIVLJENJE
TAKO HITRO, DA MORA NEKDO
VREČI OPEKO ALI KAMEN V VAS,
DA VAS PREDRAMI!«

Bog šepeta naši duši in govori našim mislim. Pogosto, ko ga ne poslušamo, mora v nas vreči opeko. Na nas pa je, da se odločimo, ali ga bomo poslušali ali ne.

Prevod: Tabita Jovanović

vir: <http://www.inspire21.com/stories/generalstories/thebrick>

Mali gasilec

Šestindvajsetletna mamica je opazovala svojega sina, ki je umiral zaradi levkemije. Čeprav je bilo njeno srce polno žalosti, je bila odločna in vztrajna. Kot vsi starši si je tudi ona želela, da bi njen sin odrasel in da bi uresničil svoje sanje, toda to ni bilo več mogoče. Levkemija je naredila svoje. Kljub temu je hotela, da se sanje njenega sina izpolnijo. Sinu je podala roko in mu rekla: »Billy, ali si kdaj razmišljal o tem, kaj želiš postati, ko boš odrasel? Ali si kdajkoli sanjal o stvareh, ki bi jih rad naredil v svojem življenju?«

»Mami, vedno sem si želel, da bi nekega dne postal gasilec.«

Mamica se je nasmehnila in rekla:

»Morda pa se ta želja lahko uresniči.«

Popoldne je obiskala lokalno gasilsko postajo v mestu Phoenix v Arizoni.

Tam je spoznala gasilca Boba, ki je imel tako veliko srce kot je bilo veliko

mesto Phoenix. Povedala mu je, kakšna je zadnja želja njenega sina in ga vprašala, če bi se lahko njen komaj šest let star sin peljal v gasilskem avtomobilu. Gasilec Bob je rekel: »Imam boljšo idejo. V sredo ob sedmih zjutraj lahko pride na postajo in tu preživi cel dan. Z nami lahko je, sprejema telefonske klice in sodeluje pri prav vsaki stvari! Če mi boste še povedali, kakšna je konfekcijska številka njegovih oblačil, mu bomo priskrbeli pravo gasilsko uniformo in pravo gasilsko čelado, ki bo imela emblem gasilske postaje Phoenix, poleg tega pa bo dobil še rumen plašč in gumijaste škornje. Vsa oprema se izdeluje v našem mestu, zato jo lahko dobimo zelo hitro.«

Tri dni pozneje je gasilec Bob obiskal Billyja, ga oblekel v njegovo uniformo in ga pospremil iz njegove postelje do gasilskega avtomobila, na katerem so bile tudi lestve. Deček je gasilcu celo pomagal pri vožnji do gasilske postaje. Billy se je počutil, kot da bi bil v nebesih. V mestu so tisti dan prejeli

tri klice in Billy je lahko sodeloval pri vseh treh reševanjih. Peljal se je v različnih gasilskih avtomobilih, v reševalnem avtomobilu in celo v avtomobilu šefa gasilske postaje. Njegovo doživetje je posnela tudi lokalna televizijska postaja.

Neverjetna dogodivščina, ljubezen in pozornost, ki jih je bil deležen Billy, se ga je tako dotaknila, da je živel tri mesece dlje, kot so predvidevali zdravniki. Neke noči se je njegovo stanje dramatično poslabšalo, zato je glavna sestra, ki je verjela, da nihče ne sme umreti sam, poklicala vse družinske člane in jim opisala dečkovo stanje. Potem se je še spomnila na dan, ki ga je Billy preživel kot gasilec. Poklicala je šefa gasilske postaje in ga vprašala, če bi bilo možno, da bi bil eden izmed njihovih gasilcev ob Billyju v njegovi zadnji uri življenja.

Šef postaje je rekel: »Lahko naredimo še več. Tam bomo čez pet minut. Ko boste zaslišali sirene in ko boste videli

utripajoče luči, vas prosim, da preko obveščevalnega sistema sporočite, da v bolnišnici ni požara, ampak da je gasilska ekipa še enkrat prišla na obisk k enemu izmed svojih najboljših članov. Ali boste lahko, prosim, odprli tudi okno njegove sobe?«

Čez približno pet minut je pred bolnišnico prispel gasilski avtomobil. Pet gasilcev je po lestvi prišlo naravnost v Billyjevo sobo. Z dovoljenjem njegove matere so ga objeli, vzeli v naročje in mu povedali, kako ga imajo radi. V zadnjih trenutkih življenja je Billy pogledal šefa gasilske postaje in rekel: »Povejte, ali sem zdaj pravi gasilec?«

»Ja, Billy, sedaj si zares postal pravi čisto pravi gasilec,« je odgovoril šef. Po teh besedah se je Billy samo še nasmehnil in zadnjič zaprl oči. Deček je pozneje tisti večer umrl.

Prevod: Ema Vitek

vir: <http://www.inspire21.com/stories/generalstories/littlestfirefighter>

Zakaj otroci hodijo po lužah?

Življenje je pot. Pot je narejena, da se po njej hodi. Vsak človek ima svojo pot. In vsak hodi po svoji poti. Za vsakega je pripravljena njegova pot. Vsaka pot je utrjena in lepa. Vsaka pot nekam pelje. Vsaka pot ima svoj cilj, svoj konec, tako kot ima svoj začetek. Tudi stranpot je pot. Tudi stranpoti imajo svoj konec, svoje cilje. Stranpoti niso tako lepe. Ampak so vseeno utrjene, saj so narejene, da se po njih hodi. Vsaka pot, četudi stranpot, je utrjena, pripravljena, da se hodi po njej. Za vsakega svoja. In na vsaki poti so luže. Ker včasih dežuje. In ker včasih sneži. In ko se sneg topi, se na poti pojavijo luže. Velike in male luže. Luže polne vode. Ko hodiš po svoji poti in pride slabo vreme, na svoji poti prideš do luže. Včasih male, včasih velike. Rad bi šel

naprej. A pred tabo na tvoji poti je luža. Zoprna, neprijetna, mokra luža. Luža kot vsaka druga. A prav mimo te navadne luže moraš iti. Če hočeš iti naprej. Kako zoprno. Če greš čez lužo, se boš zmočil. In če se boš zmočil, se boš lahko prehladil. Tudi če se ne boš prehladil, boš imel v čevljih mokro. Kako neprijetno. Razmišljaš, kako bi prišel čez lužo suh. Pogledaš, ali je kakšen obronek poti, ki je suh. Ni ga. Ker je luža čez celo pot. Kako zoprno. Gledaš, ali se da iti mimo luže kako drugače. Da se. Ob poti je zelenica. Tam, kjer je zelenica, pa ni luže. Zelenica je lepa na pogled, lepa in zelena. Idealna, da se gre po njej peš. Par korakov, toliko da se pride mimo luže. Te zoprne, neprijetne, mokre luže, ki je čez celo pot. In se odločiš: »Grem po zelenici.« In stopiš s poti na zelenico. In stopiš v blatno travo. Ker pot je utrjena, narejena, da se po njej hodi, zelenica pa ne. Ampak na to prej nisi pomislil. Zelenica je bila videti mikavno, kot dobra možnost, kako priti mimo luže.

Ampak zelenica ni pot in ni utrjena in pripravljena, da se po njej hodi. Kadar so na poti luže, je zelenica ob poti lepa zaradi rastoče trave. Če stopiš nanjo, se ugrezne in spremeni v blato. Ko to ugotoviš, je že prepozno. Si se že umazal. Kako zoprno.

Razmišljaš, kaj sedaj. Če greš nazaj, boš tam, kjer si bil prej. Na poti, stoječ pred lužo. Le da boš poleg vsega še umazan, ker si hodil po zelenici. Če greš naprej po zelenici, boš prišel mimo luže, ampak boš na koncu ves blaten in umazan. Ker hoja po zelenici ni hoja po utrjeni poti, ampak po blatni zemlji. Ampak sedaj, ko to razmišljaš, si že stopil na blatno zelenico in si se že umazal. Zato greš naprej. Z vsakim korakom stopaš v globlje blato

in z vsakim korakom si bolj umazan. Ampak sedaj ti je že vseeno. Kar je, je. Umazan si že tako in tako.

Bolj si previden, kam stopiš, bolj zagaziš v blato. Ker si na zelenici in ne na poti. In ker je deževalo in je zelenica polna blatne zemlje. Srečo imaš, če se ne pogrezneš toliko, da ti blato ne seže do vrha čevljev. In bolj kot si vštric z lužo na poti, bolj si v blatu. Popada te jeza. Tudi mene bi. Jezno stopiš v naslednji korak, v naslednji kup blatne zemlje, prekrite s travo. Postane ti žal, da si stopil dol s poti in da sedaj gaziš po blatni zelenici. Ampak nimaš izbire, kot da rineš naprej. Po blatu.

Pomisliš, da bi stopil nazaj na pot, ampak drugam kot v lužo ne moreš.

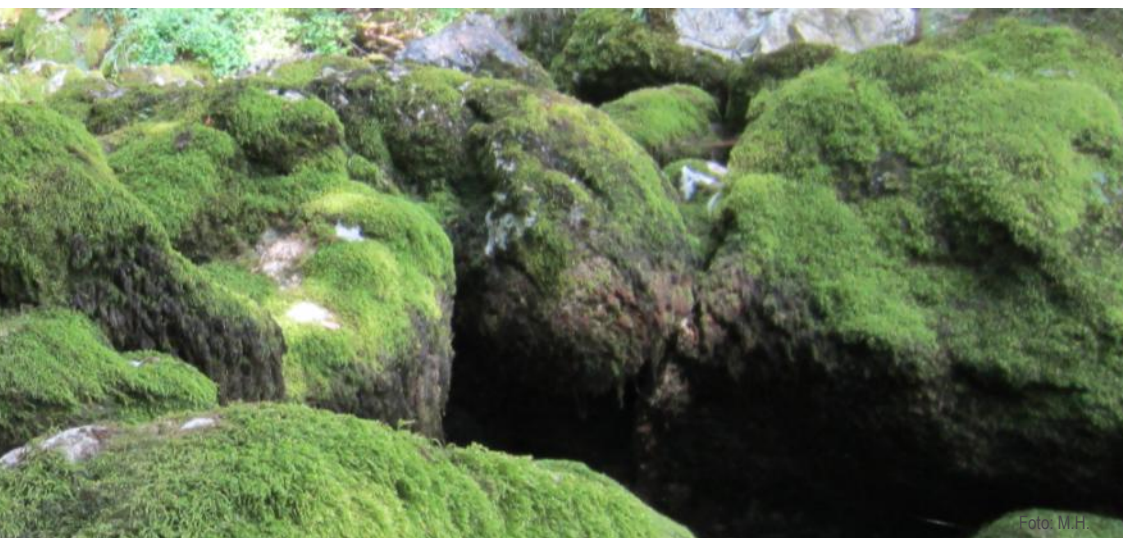
Pa ravno zaradi te preklemane luže si tam, kjer si. V blatu. Iz principa in svoje časti ne boš stopil nazaj na pot, ampak boš samozavestno dalje korakal po blatu. V dobri veri, da si se prav odločil in z utvaro, da moraš po blatu priti mimo luže. Prepričan, da je hoja po blatu del tvoje poti.

Pa ti je uspelo! Prišel si mimo luže na poti in pompozno stopil iz blatne zelenice nazaj na pot. Luža na poti je sedaj za tabo. Čestitam. Sicer si moker in ves blaten in umazan, ampak čestitam. Prišel si mimo luže po svoji poti.

Upam, da sedaj veš, zakaj otroci radi hodijo po lužah ... Drugič bodi tudi ti malo bolj otroški in malo manj razmišljaj. Raje se drži poti in ne hodi

ob poti po blatni zelenici. Luže na tvoji poti so še najmanjše zlo, čez katerega moraš iti. Sploh če pomisliš na zoprno, neprijetno odvratno blato, ki ga je ob poti polno. Drži se svoje poti. Kajti tvoja pot je utrjena, kot bi jo nekdo pripravil, da hodiš po njej. Ne ob njej. Po njej. Tudi, ko je slabo vreme in so na tvoji poti velike luže, imej vero, da je bolje ostati na poti in hoditi čez luže, kot stopiti dol s poti na zelenico. Če te vere nimaš, pa glej otroke, kako veselo se zapodijo, ko zagledajo na svoji poti kakšno lužo. In jih posnemaj. Otroci namreč vejo, zakaj hodijo po lužah. Otroci pač vemo.

Peter Golob

Odkrivamo darove Božje narave (2)

Ali ste bili tudi vi naveličani letošnje dolge zime?

Lučka ni in ni mogla pričakati pomladi.

V šoli se je naučila pesem Pomladne rime Bine Štampe Žmavc in si jo kar naprej deklamirala, da je vsaj tako duhala pomlad:

»Dovolj mi je dolge, predolge zime -
če pride kak mrzel dan - ni me!
Pod vrbo bom duhala žafran
in sadila pomladne rime ...

Klepetala z vijolicami
ves dan, da bom vsa dišeča,
ko prvi metulj mi sede na dlan
in pikapolonica in bo - sreča!«

Ko se je končno malo ogrelo in
osušilo, nas je vsa srečna povabila,
da gremo skupaj ven v pomladni dan.

S sabo je imela košaro in majhen
nožek s topo konico. Nožke smo
morali s sabo vzeti tudi mi.

Ali uganete, kam smo šli?

Na travnik, seveda, nabirat regrat.

Lučki se je kar samo smejalo, ko je v
košaro trebila mlade lističe. Poučila
nas je, kako jih moramo rezati:

»Samo do srčka, tako se regrat hitro
spet obraste.«

Medtem ko smo rezali lističe po njenih
navodilih, je pripovedovala, kar se je
o regratu naučila pri zeliščarskem
krožku: »Regrat je plevel, a je tudi
zelo zdravilna in hranilna rastlina, saj
vsebuje veliko vitaminov A, B in C.«
Kar pridno smo nabirali, zato se je
košara čedalje bolj polnila.

»Ali veste, da je pri regratu zdravilna
celotna rastlina?«, nas je spraševala.

In že takoj kar sama odgovorila:

»Zdravilne snovi v listih čistijo kri,
izboljšujejo celotno presnovo in
pospešujejo prebavo. Korenina
pomaga pri revmatičnih težavah in
težavah z jetri in žolčem. Iz cvetov pa
lahko skuhamo regratov med.«

»Ali so zdravilna tudi regratova

stebła?» smo jo vprašali in Lučka nam je takoj postregla z odgovorom: »Stebła pomagajo proti pomladanski utrujenosti. Dobro je narediti štirinajstdnevno kuro in vsak dan pojesti deset pecljev. Z belim sokom, ki priteče iz stebła, ko ga odtrgamo, pa lahko namažemo bradavice.«

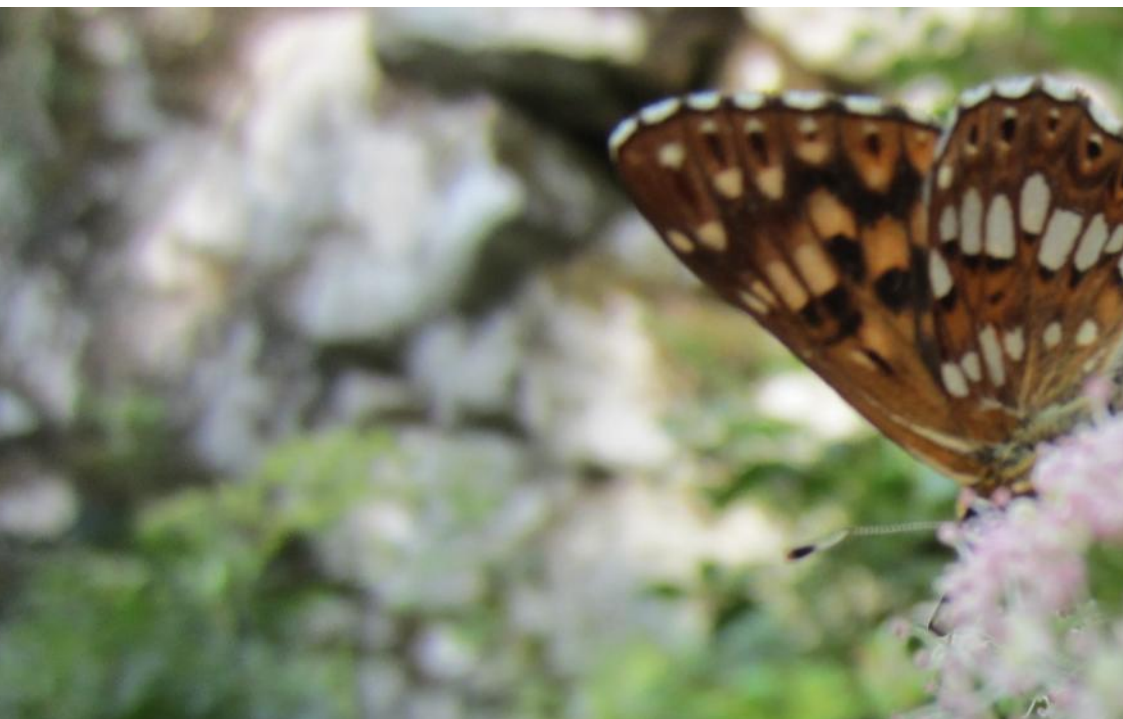
»Kaj pa bele lučke?» nas je zanimalo. »Regratove lučke razveseljujejo otroke pri igri z vetrom,« se je znašla. Košaro smo napolnili do roba, a naše delo še ni bilo končano.

»Prvo spomladansko solato si bomo popestrili in jo okrasili še z nekaj

zdravilnimi rožicami,« je oznanila Lučka in začela nabirati liste in cvetove rumene trobentice. Pojasnila nam je: »V mladih listih in cvetovih trobentice je veliko vitaminov in mineralnih snovi.«

»Bomo nabrali tudi vijolice?» smo jo vprašali.

»Tudi, saj so tudi vijolice zdravilne rastline, ki jih lahko jemo v solati.« In že je nadaljevala: »Solati bomo primešali še marjetice. Marjetica je skromna rastlina, vendar zelo zdravilna. Solata iz marjetičnih listov in cvetov osvežuje in je odlična za

spomladansko čiščenje, saj iz telesa odstranjuje strupene snovi in žene na vodo.«

Naša spomladanska solata je bila nabrana, a se nam še kar ni dalo oditi, saj je bil tako lep dan. Duhali smo sveže vonjave prvih cvetic. Opazovali smo metulje in Lučka je imela še posebno srečo, saj je našla pikapolonico. Poslušali smo ptičje petje in skušali ugotoviti, katere ptice se oglašajo. Prepoznali smo sinico, ščinkavca, kosa in taščico. Tudi videli smo jih, kako razigrano so se spreletavale z veje na vejo na drevju,

kjer se je začel bližnji gozd.

Ko smo se z Lučko vrnili domov, nas je njena mama že čakala s kuhanim krompirjem in z jajci za v solato. Hitro smo oprali naša nabrana zelišča, nato pa prepustili Lučki, da je solato dokončala.

V veliki skledi jo je vsa žareča prinesla na mizo. Posedli smo se in se navdušeni zahvalili našemu nebeškemu Očetu za najlepšo solato, ki smo jo kdajkoli videli. In ko je v zelo kratkem času ni bilo več, smo se mu zahvalili še za najboljšo solato, ki smo jo kdajkoli jedli.

Pesem nas je prebudila!

V nedeljo, 21. aprila 2013, ob 18. uri se je v Evangelijski cerkvi »Dobrega pastirja« Novo mesto zgodil koncert mešanega pevskega zbora Maranata iz Prekmurja.

Krščanski pevski zbor Maranata prihaja iz Binkoštna cerkve Nuskova, iz kraja, ki leži v krajinskem parku Goričko. Zbor spremlja instrumentalna skupina z imenom Mana. Poslanstvo pevskega zbora Maranata je, da s pesmijo širi evangelijsko sporočilo o odrešenju in to med vsemi ljudmi, ki ga želijo slišati. S tem namenom zbor deluje že več kot 25 let. Hkrati povezuje posameznike, ki želijo opravljati isto delo, da izražajo globoko spoštovanje

do krščanskega Boga in s svojim ravnanjem potrjujejo evangelij o Jezusovi ljubezni in o vrednosti vsakdanjega življenju v tej veri.

Tema koncerta je bila »Cena je plačana«. Program se je začel s pesmijo Sveta tla, ki je bila kakor dobrodošlica prisotnim; sledil je sklop, ki je orisal Jezusovo trpljenje in vstajenje; nato je bilo moč prisluhniti pesmim, ki so s svojim sporočilom govorile o izkušnji osebnega odrešenja; naslednje pesmi so bile t. i. pesmi slavljenja, s katerimi je zbor izražal čast in spoštovanje do Boga; na koncu so glasbeni repertoar zaokrožili spevi, ki so vključevali priznanje Božje mogočnosti ter pozivale k aktivnemu verovanju in angažmaju na vseh nivojih.

Kraj Nuskova je znan po posebnem izviru mineralne vode. Med

Na fotografiji: pevski zbor Maranata z zborovodkinjo Nado Kisilak Vouri v Evangelijski cerkvi Novo mesto.
Foto: Milan Osterc

obiskovalci minulega koncerta pa je Nuskova sedaj znana tudi po izviru žive vode, ki ga v prenesenem pomenu predstavlja pevski zbor Maranata. Da gre pri Maranati res za izvir nečesa zelo živega, priča odziv publike, ki skorajda ni hotela oditi domov in je z aplavzom na najbolj iskren način izražala svojo hvaležnost in razigranost.

Občinstvo je izmed mešanice krščanskih evergrinov in sodobnih napevov z duhovnimi besedili izbralo in na svoj spontan način pokazalo, da je **prav klasičnost krščanske glasbe pot do nasmeha na obrazu in ognja v srcu!** In pevski zbor Maranata je navdušen avditorij nagradil in slavje zapečatil s pesmijo, ki je daleč več kot le pesem, z naslovom: Bog stvaren je.

Pevcem,
instrumentalistom in
sploh vsej spremljevalni
ekipi: hvala za obisk,
hvala za koncert, hvala
za veliko več.

Peter Golob

Na fotografijah: utrinki iz koncerta.
Foto: Milan Osterc

Podelitev Steletove nagrade in priznanj

8. aprila 2013 je bilo v Mestnem muzeju v Ljubljani podeljeno ugledno Steletovo priznanje za strokovno obnovo Evangelijske cerkve »Dobrega pastirja« v Novem mestu.

Govornik na podelitvi je bil Borut

Pahor, predsednik Republike Slovenije, ki je odgovorni konservatorki mag. Marinki Dražumerič (dobitnici priznanja), arhitektu Borutu Simiču in pastorju dr. Danielu Brkiču za dosežek tudi osebno čestital. Pred tem si je objekt ogledala strokovna komisija in ga ocenila kot edinstven primer uspele revitalizacije. Poleg tega sta dobila priznanje še dva projekta, izročena pa je bila tudi nagrada za življenjsko delo.

Uredništvo VP

Na fotografiji (z leve proti desni): dobitnica Steletove nagrade Alenka Železnik, predsednik države Borut Pahor, prejemniki Steletovih priznanj: mag. Marinka Dražumerič, Miran Ježovnik in Mirko Lavbič; dr. Daniel Brkič in Borut Simič. Foto: Tomaž Golob

Foto: Miran Kambič

Letnik 29, številka 3-4/2013

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezirovni pregled: Tabita Jovanovič

Izbor fotografij in slik: Peter Golob

Foto naslovnica in zadnja stran: Miran Kambič

Grafična priprava:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljske cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v elektronski obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. – Razen, če ni ob navedku zapisano drugače.

**Sola fide,
sola gratia,
sola Scriptura.**

**Samo vera,
samo milost,
samo Sveto pismo.**

(Reformacijska načela)

